

ALTIJD KOERS

Van dezelfde auteur verschenen

Dit is onze tijd
De ereronde van de eland
Koos, Kenny en Johnny
Ik heb een heel andere wedstrijd gezien
Paniagua
De rode vod
Wilco Kelderman bestaat niet
Waiers
De Suikerspin
Thomas Dekker – mijn gevecht
Het Panini-album
De fiets, de fiets

Thijs Zonneveld

Altijd koers

Wielerverhalen uit het coronajaar

INSIDE

© 2021 Thijs Zonneveld
Omslagontwerp: Loudmouth, Utrecht
Binnenwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 5984 9
ISBN 978 90 488 5985 6 (e-book)
NUR 489

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Inside is een imprint van Overamstel uitgevers bv
Deze uitgave is tot stand gekomen door bemiddeling en
medewerking van Maarten Boers Literary Agency

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke
wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de
uitgever.

Inhoud

Netfixen met Valverde	9
Eddy E.	11
Dokter Dumoulin	14
Opa Theo	25
Binkie en Arnaudriaan	30
Bjarne R.	33
Fabio	36
Pen	38
Antonio	40
Zwijmel-tv	42
Tio Alejandro	45
De Oude Kwarantainemont	47
Ride solo	49
De Ronde 103	52
Een zolder in Zwolle	54
Die fucking Giro	56
Geen regen in Roubaix	61
Hill climb	63
Cadel	65
Container Cup	68
Harrie met zijn dikke benen	70

Tour de Watopia	75
Paardenbloempjes	83
Arme, arme Lance	89
Iedereen deed het	92
Turkmenistan	95
Dranghekfobie	98
Niki en de gans	102
Wilfried de Jong	104
Froome en Valverde	110
Quarantainecircus	112
Dertien	114
De zoon van Escartin	117
Pablo	119
Wielrennen na corona	121
Tour voor vrouwen	127
Op hoop van zegen	129
Nachtmerrie	132
De onveiligste sport die er is	135
Chris Froome	139
Excuses van VDP	141
Profwielrenner zonder fiets	144
Tour of geen Tour	150
Trainingskamp	153
Ter land, ter zee en in de lucht	155
Anthony	157
Too big to fail	160
Moker	163

Crybaby	165
Aerodynamicaporno	167
Beuk	169
Dumoulin vs De Twijfel	172
Giro Rosa	175
Snor	177
Het d-woord	180
Landisimo	182
Superwout	185
Kwiato – Carapaz	187
Wonder	190
Edo Maas	193
Watts	200
Hallo chef	205
Tevroegjuichers	208
Giro di Insania	211
VDP vs VA	213
Het duel	216
Wilco Kelderman bestaat	219
Een timide jongen met een betonnen kop	222
Twee keer half	226
Duizenddingendoekje	229
Tijdritten in de Tour	231
Wéér niet	233
Geschorst	235
Kakkerlak	238
De val van Fabio	241

Netflixen met Valverde

Toen ik binnen kwam zat hij al op de bank. Ik zag hem alleen van achteren, maar zijn haarimplantaten verraadden hem. Hij draaide zich om. 'Hola,' zei hij. Daarna pakte hij de zapper en zette de tv aan.

'Wat doet Alejandro Valverde hier?' vroeg ik aan mijn vrouw. Ze wist het ook niet. 'Hij belde aan en ging hier zitten,' zei ze. 'Volgens mij zei hij iets over Netflixen.' Stomverbaasd liep ik naar hem toe. Ik wilde honderd dingen vragen (wat doe je hier? ben je komen fietsen? hoe is het eigenlijk met je hond?), maar hij gebaarde naar me dat ik stil moest zijn. 'Kom zitten, het begint.'

Mijn vrouw en ik gingen naast hem zitten op de bank. Valverde keek ons boos aan. '*Hé, un metro y medio!*' We schoven een stukje op. Valverde zei: 'Luister, ik ben hier puur voor jullie. Het is jullie huis, het is jullie tv, het is jullie afstandsbediening.' Daarna drukte hij op play. We begonnen aan een Netflix-serie: *El Dia Menos Pensado*. Een jaar achter de schermen bij Movistar. De eerste aflevering was nog geen minuut oud toen de hoofdpersoon in beeld kwam: een 39-jarige Spanjaard in een regenboogtrui. 'Kijk,' zei Alejandro tevreden, 'Dat ben ik.'

Terwijl hij zich uitrekte en zijn benen op het bijzettafeltje legde, gluurde ik naar hem vanuit mijn ooghoeken. Gebeurde dit echt? Ik had wel eens gehoord van een voetbalvedette die onaangekondigd op bezoek kwam bij een collega-columnist, maar ik dacht altijd dat hij (sorry Frank) het uit zijn duim had gezogen.

Nairo Quintana kwam in beeld. Hij zag eruit alsof hij v er in de zeventig was. Hij was verdrietig en hij klaagde over de sfeer en het gebrek aan steun in de ploeg. Naast me begon Alejandro te schuddebuiken. Hij deed zijn mondhoeken omhoog en imiteerde Nairo's ridicuul lage stem: 'Maar jongens, ik was toch de kopman van Movistar' Daarna lachte hij nog een tijdje verder. Ergens halverwege aflevering drie stootte hij me aan met zijn knie. Zonder me aan te kijken zei hij: 'Doe maar een biertje en een paar blokjes manchego' Even later wilde hij er ook wat chocola bij. 'Karamel-zeezout por favor. Je vindt het vast niet erg om het af te wegen toch? Een gram of vijfenzeventig is precies goed.'

Na twaalven vond Alejandro het genoeg. Hij zette de tv uit en stond op. 'Ik ga tukken.' Hij liep naar de trap. Op de eerste trede draaide hij zich om. 'Voor de duidelijkheid: ik doe dit allemaal voor jullie. Jullie zijn de baas, ik cijfer me volledig weg in jullie dienst.' Ik mompelde iets dat op dankjewel leek. Valverde gaf me een duimpje. 'Geen probleem vent. Ik zie jullie morgen. Netflixen we lekker verder. Aflevering zes m ot je echt zien.'

Eddy E.

Paniek, paniek. Het seizoen was amper begonnen of hij lag al op het asfalt, ergens ver weg, in Argentinië. Huid kwijt, tijd verloren. Miljaar, de ganze Belgische natie werd wakker met een bang hart.

Het gaat intussen alweer. De valpartij van Remco Evenepoel viel nogal mee. Bovendien werd hij gematst (terecht) door de jury. En dus kan hij nog altijd de Vuelta a San Juan winnen. Nee, dat is geen kleine wedstrijd. Een kleine wedstrijd is nu eenmaal geen kleine wedstrijd meer als Evenepoel mee doet.

Vorig jaar was Evenepoel nog een soort hype. Iedereen was benieuwd hoe dat kleine joch het zou doen in het profpeloton. Of het waar was, wat ze zeiden. Of hij écht de nieuwe Eddy was. Of hij écht zo belachelijk hard reed. Of hij écht zo goed was.

Wel.

Hij was nog veel beter.

Wat Evenepoel deed kón helemaal niet. Hoe hij de Clásica San Sebastian won: onmogelijk. Het EK Tijdrijden winnen? Dubbel onmogelijk. Tweede op het WK Tijdrijden? Triple onmogelijk. Maar het gebeurde wel. Het was dat je het live zag

gebeuren, anders zou je het niet hebben geloofd. En dan te bedenken dat hij een paar jaar geleden nog linksback stond in een jeugdelftal van PSV. (Een linksback met straalaandrijving in zijn reet, die hadden ze trouwens goed kunnen gebruiken in Eindhoven.)

Maar de consequentie van zijn fenomenale debuutseizoen bij de wielersprofs is dat het verwachtingspatroon nu is gestegen tot bovenmenselijke proporties. Bij de ploegenpresentatie stond hij (en niet Alaphilippe of een van de andere veelwinnaars van Deceuninck-Quick Step) na afloop nog urenlang vragen te beantwoorden van journalisten vanuit alle windstreken. En toen hij twintig jaar oud werd pakte een Vlaamse krant uit met twintig Ontzettend Belangrijke Weetjes over Evenepoel. De belangrijkste bevinding stond bovenaan: dat hij zot is van ijs en dat ie doorgaans speculaas, stracciatella en een derde bol naar keuze neemt.

Sven Nys (die als analist normaal gesproken louter verstandige dingen zegt) had nog wat olie op het laaiende vuur van het nationale Evenepoelisme geworpen door te zeggen dat hij op het podium van de Giro kan eindigen. Mijn God, ik bedoel: Mijn Remco, dat is nogal wat voor een jongen van twintig die nog nooit een grote ronde heeft gereden. Hoe moet dat zijn, zoveel druk op je schouders als je zo jong bent? Hoe moet dat goed aflopen? Hoe moet je wedstrijden winnen als je ze eigenlijk alleen maar kunt verliezen?

Ja, ik ben ook benieuwd naar zijn prestaties. En ja, ik denk ook dat hij een talent is van de buitenste buitencategorie. Ik

gun hem van alles, maar wat ik hem nog het meeste gun is een normaal seizoen. Met hier en daar een goede uitslag, maar vooral niet té gek. Krijgt hij tenminste de tijd om te groeien, om fouten te maken en om jong te zijn.

De Tour zeven keer winnen kan altijd nog.

Dokter Dumoulin

In een parallel universum, niet eens zo heel ver hiervandaan, was hij wél ingeloot. Was hij jaren geleden geneeskunde gaan studeren en werkte hij nu in een ziekenhuis. Dan stond hij in deze crisis misschien wel op een corona-afdeling. Witte jas, naamplaatje op zijn borst.

Dokter Dumoulin. Kun je je er nu iets bij voorstellen?

‘Niet echt, nee. Zeker niet in deze tijd. Het is bizar voor die mensen. Voor de doktoren, maar ook voor het verplegend personeel. Mijn vrouw werkt sinds januari als psycholoog in het ziekenhuis. Normaal behandelt ze patiënten, nu verzorgend personeel dat moeilijk met de situatie kan omgaan. Het is heftig. Hier was het personeel niet op voorbereid, hier waren we met z'n allen niet op voorbereid.’

Wat als je was ingeloot? Was je dan wielrenner geworden?

‘Kan goed van niet. Zou zomaar kunnen dat uitgeloot worden voor geneeskunde me wielrenner heeft gemaakt. Ik was nooit bezig met een droom om prof te worden. Ik ben pas op mijn vijftiende begonnen. In mijn eerste wedstrijdjes werd ik afgeschoten. Ik keek ook nooit naar wielrennen op tv. Eigenlijk alleen naar de Amstel Gold Race. Die kwam langs op de

Maasboulevard – daar woonden we vlakbij. Ik kende de renners ook niet echt. Ik was voor de Rabobank, dat was het wel zo'n beetje.'

Na een paar jaar kwam je daar wel terecht, in de opleidingsploeg. Maar je werd niet gepromoveerd naar de grote mannen.

'Niet iedereen vond mij goed genoeg ja. Wilco Kelderman en Jetse Bol werden prof. Dat waren terechte keuzes hoor. Wilco was echt *outstanding* en Jetse won dat jaar voor de tweede keer Olympia's Tour. Ik ging naar een andere ploeg. Daar hebben ze nog spijt van gekregen. Ik heb het er nog wel eens over gehad met Erik Breukink en Harald Knebel. Achteraf konden we er allemaal om lachen hoor.'

Je bent ook wel een stuk serieuzer geworden dan toen. In je eerste jaren, als prof bij Argos-Shimano, ging je nog doodleuk op skivakantie in de winter.

'Het ging me redelijk makkelijk af in de eerste jaren. Ik deed heus wel trainingen van zes, zeven uur – maar dat was met frisse tegenzin. Ik heb wel moeten leren wat het is om professioneel met je sport bezig te zijn. Voor mij was Laurens ten Dam daarin heel belangrijk. Hij heeft me laten inzien dat de extremen leefbaar zijn. Op de gram nauwkeurig afwegen wat je eet klinkt als heel extreem, maar als je ermee bezig bent is het gewoon een onderdeel van je vak.'

Als je foto's van jou terug ziet van je eerste jaren valt op dat je een bolle toet had, vergeleken met nu. Hoeveel kilo ben je afgevallen?

'Ik heb een heel ander gezicht gekregen. En veel dunnere

heupen en benen. Ik zie er veel lichter uit, maar op de weegschaal valt het tegen. Twee, drie kilo – meer is het niet. Op trainingskamp deze winter kwam Robert Gesink binnen toen ik me stond te wegen. Hij keek op de weegschaal en zei: ‘O, dat is veel meer dan ik dacht.’ Ik schommel weinig met mijn gewicht. Vóór een grote ronde moet ik heel hard werken om één kilo lichter te zijn. Dat kost bloed, zweet en tranen, het valt me soms echt wel tegen. In de winter let ik er helemaal niet op, eet ik wat ik wil en ben ik één kilo zwaarder dan in de Tour.’

Tegenwoordig kun je de meeste profs volgen in hun voorbereiding naar de wedstrijden omdat ze alles op Strava zetten. Jij niet.

‘Ik heb wel Strava, maar alleen om routes te maken. Ik zet er niks op en ik volg niemand. Enerzijds omdat ik mezelf niet gek wil maken. Als je een keer gedesillusioneerd thuis komt na anderhalf uur trainen omdat het niet gaat en je ziet dat Chris Froome zeven uur heeft gedaan – dan draai je door. De andere reden is dat ik helemaal niet wil laten zien hoe ik me voorbereid. Ik topsport gaat het om de *edge* krijgen over de ander. Niet alleen tijdens de wedstrijd, maar ook in de voorbereidingsfase. Wanneer train je hard? Wanneer rustig? Ik doe er jaren over om dat te perfectioneren. Een wedstrijd winnen is een puzzel die heel moeilijk is op te lossen. Ik ben daar vet goed in. Waarom zou ik in godsnaam mijn jarenlange ervaring en kunde met de wereld delen? Dat is toch belachelijk? Voorbeeld: ik heb in 2018 de Giro en Tour gecombineerd in één

seizoen. Als een van de eersten in de afgelopen tien jaar lukte dat vrij succesvol. De meeste renners die dat deden waren óf niet goed genoeg in de Giro óf uitgeblust in de Tour. Er zitten zes weken tussen die twee koersen. Wat ik in die tijd heb gedaan is mijn geheim. Dat is mijn voorsprongetje op de rest. Ik begrijp renners die al hun trainingen online zetten.'

Ok, ok. Je hebt een punt, al is het zonde van de KOM' metjes die je misloopt. Maar je geeft wel je vermogensdata prijs van de wedstrijden die je rijdt.

'Alleen van wedstrijden, ja. Die wattagedata kunnen andere ploegen ook uitrekenen op basis van hun eigen data. Daarmee geef ik dus niks prijs. De wattages van mijn tijdritten publiceer ik niet, want dat kun je níet berekenen. Mensen kennen mijn aerodynamische waardes niet en weten niet hoe ik de wedstrijd heb ingedeeld, hoe ik mijn energie heb verdeeld over het parcours. Daar ben ik heel goed in, dat is info die ik ook graag voor mezelf hou.'

Is wielrennen een denksport?

'Als je mij zo hoort praten wel hè? Maar ik ben hierin denk ik wel anders dan veel anderen. Al wordt wel veel meer denksport dan het vroeger was ja.'

Voor een trainer moet het smullen zijn om met jou te werken.

'Of juist niet. Ik kan er heel erg in doorslaan, zeker als het minder draait. Dat is ook mijn gevaar. Dan neem ik de mensen om me heen erin mee. Mathieu [Heijboer] wordt op zulke momenten behoorlijk gek van mij. Neem bijvoorbeeld het pa-

rasietenprobleem in mijn darmen, eind januari. Ik voelde me eigenlijk al weken slecht. Ik kon het niet uitleggen of analyseren. Dan ga ik extreem zoeken naar antwoorden terwijl die er dan niet zijn. Ik ben veeleisend naar andere mensen, ik wil heel graag dat ze antwoorden geven. Nu zijn we erachter wat het is en kunnen we er iets aan doen, maar in januari en februari nog niet. Toen heb ik Google uitgespeeld. Dat is niet goed. Ik ben wel verstandig genoeg om de meest verschrikkelijke dingen te filteren, maar toch zegt er ergens een stemmetje in je hoofd: het zal toch niet, het zal toch niet.'

Vorig jaar die knie. Dit jaar was nog niet eens begonnen of je had een probleem met die parasieten. Heb jij het gevoel dat je lijf je het laatste jaar in de steek heeft gelaten?

'Ja, heel erg. Niet zozeer met die knieproblemen, want daar kon ik niks aan doen. Die parasieten kwamen ook niet uit de lucht vallen, maar het heeft me echt heel erg gefrustreerd op momenten. Ik kwam uit een periode die al tegenzat, dit kwam er ook nog bij. Het was een mentale klap. Ik werd er wanhopig en neerslachtig van. Ik voelde me langzaam aftakelen en het oprabbelen ging ook niet van vandaag op morgen.'

Ben je defaitistisch geweest? Dat je dacht: ik nok ermee.

'Nou... ik heb nooit de hoop verloren, maar ik vroeg me af of ik ooit nog een volwaardig lichaam zou krijgen, zonder al die fratsen.'

Voel je je eigenlijk nog wielrenner? In juni heb je straks een jaar niet gekoerst.

'Nu, met corona erbij, voel ik me half werkeloos. Ik train

wel, maar niet heel hard – want waar train je naartoe? Ik zorg dat ik fit blijf en niet te moe word om niet vatbaar te zijn voor van alles en nog wat. Maar ik voel me nog wielrenner, hoor. Dat is het positieve van vorig jaar. Ik weet weer hoe leuk ik wielrennen vind, met alles eromheen.'

Heb je daar zo aan getwijfeld dan?

'Ja, heel erg. Ik ben wielrenner vanaf 2012, ik heb altijd met oogkleppen op geleefd. Het ging steeds beter, maar de druk werd daardoor ook steeds hoger. Ik kreeg veel meer verplichtingen, er kwam dingen bij kijken die ik heel lastig vond. Richting 2019 begon ik daar het gewicht van te voelen. Wat dat betreft was het heel goed om een keer gedwongen afstand te nemen van het wielrennen en het wielervedijje. Ik had de ruimte om mezelf vragen te stellen. Wat vind ik leuk? Wat niet? Hoe ga ik daarmee om? Het heeft me heel veel antwoorden opgeleverd.'

Wat bedoel je met dingen eromheen? Sponsorverplichtingen, praten met die klootzakken van de media?

'Onder andere. Het is ook de druk van een goedbetaalde sporter zijn die een merk uitdraagt. Door een leuke gast te zijn bij commerciële verplichtingen, door resultaten. Gaat dat elke keer lukken? Ik vond het moeilijk om mee om te gaan. En het zal ook heus moeilijk blijven. Maar er staan heel veel mooie dingen tegenover. Op pad met je maten, op geweldige plekken komen. De voordelen wegen op tegen de nadelen. Dat wist ik vóór mijn blessure niet meer zo zeker.'

Welke rol heeft het winnen van de Giro van 2017 daarin

gespeeld? Is er een voor-Giro-Tom en een na-Giro-Tom?

'Ja. Voor-Giro-Tom wilde meer en beter en sneller. Na-Giro-Tom wil dat ook nog, maar merkt ook dat de weg naar boven niet meer zo lang is en de weg naar beneden veel langer zou kunnen zijn. Ik ga niet veel meer verbeteren. Veel meer dan in 2017 is er niet te winnen – behalve de Tour. Ik ben een grote aap op de apenrots, hoe ga ik daar mee om? Met de aandacht die erbij komt kijken? Met de druk? In 2018 worstelde ik in de winter heel erg met deze vragen, maar ik presteerde toch goed in de Giro en in de Tour. Daar heb ik voor mezelf bewezen dat ik er best goed mee om kan gaan. Bij de Giro-start in Jeruzalem droeg ik nummer één. Ik won de tijdrit. Dat was heel bijzonder, in dit licht bekeken.'

Wil jij wel de grootste aap op de rots zijn? Of eigenlijk liever een kleiner aapje?

'Liever ben ik dat kleine aapje. Daar ben ik ook achter gekomen. Ik wil helemaal niet de grote aap op de rots zijn. Maar dat is wel de status die ik heb. Het is een onveranderlijke situatie. Mensen zien mij wel als de aap op de rots, terwijl ik dat niet nastreef.'

Botst dat niet met je ambitie? Bij topsport hoort de wil om de beste te zijn.

'Daar heb ik het laatste halfjaar in 2019 voor gebruikt. Ik vroeg mezelf af: wat is mijn ambitie? Heb ik nog genoeg ambitie om er alles uit te halen? Ik ben er achter gekomen dat ik juist superveel ambitie heb, dat ik het superleuk vind om wedstrijden te winnen, om beter te zijn dan anderen, om alle

oerdriften naar boven te halen. Die voordelen wegen op tegen het nadeel om de rest van mijn carrière te worden gezien als grote aap op een rots.'

Heeft de druk je mede geduwd in de richting van een andere ploeg?

'Ik denk wel dat het heeft meegespeeld, ja. Bij Sunweb liep ik al een tijdje met die vragen rond. Ik heb het ook wel eens neergelegd bij de ploeg. Op welke manier gaan we de komende jaren topsport bedrijven? Ik merkte in die gesprekken dat de visies daarover ver uit elkaar lagen. Dat deed me heel erg twifelen of het nog mijn ploeg was.'

Terwijl je in 2017 nog je contract had verlengd met drie jaar.

'Ja. Op dat moment was het een hele goede keus. De ploeg groeide, er kwamen elk jaar betere renners en meer budget voor hoogtestages en de hele rataplan.'

Wanneer ging het dan mis?

'Voor mijn gevoel was 2018 wel heel anders dan 2017.'

Waar zat dat in? Is er een bepaald moment waarop het huwelijk begon te scheuren?

'Ik heb het persoonlijk heel moeilijk gevonden dat Simon Geschke en Laurens ten Dam weggingen bij de ploeg. Ze brachten heel veel ervaring en wijsheid mee en daarnaast waren het mijn beste helpers bergop. Ik kon echt op ze rekenen. Na de Tour van 2018 hoorde ik dat ze weggingen. Dat was niet met mij overlegd. Ik heb niet begrepen waarom. Al is het misschien ook mijn rol als renner niet. Maar het is niet

één moment. Ik denk dat het vooral bij mezelf lag. Ik begon te worstelen met een aantal dingen, ik keek anders naar de ploeg. We zaten niet op dezelfde lijn en dat is wel belangrijk. Ik ben ermee naar Iwan [Spekenbrink] gestapt. Hij vond het heel moeilijk; ik had ook gewoon een contract. Zijn primaire reactie: dat gaan we niet laten gebeuren. Snap ik volledig, dat had ik vanuit zijn positie ook gehad. Ik heb hem vervolgens de scenario's geschetst. Hem gevraagd: hoe zie je dat voor je? Hoe gaan we een sfeer in de ploeg creëren dat we wel met z'n allen supergoed aan de start van een grote ronde staan als we zo verschillend naar bepaalde zaken kijken? Het heeft ons allebei wel geraakt, denk ik. Mij, en Iwan zeker. Het was een heel vervelende situatie.'

Moet jij op je tong bijten als je hier over praat? Ben je bang om Iwan of zijn ploeg te schaden?

'Ja. Ik probeer op mijn woorden te letten. Het is veel te makkelijk om er per ongeluk iets verkeerd te laten uitkomen. Jullie journalisten zijn happig op een uitglijder. Uiteindelijk zijn we er op een hartstikke goede manier uitgekomen. Nou ja, op de enige manier die mogelijk was voor beide partijen.'

Wat heb je aangetroffen bij Jumbo-Visma?

'Ik heb echt het gevoel dat ik bij het Real Madrid van het wielrennen ben binnengekomen. En nog Nederlands ook. Ik kan niks méér wensen.'

Maar je bent niet meer de enige kopman.

'Ik wilde juist naar een ploeg waar ik niet het hele jaar door de enige kopman ben, waar ik niet de enige aap op de rots ben.'

Steven [Kruijswijk], Primoz [Roglic] en ik willen hetzelfde: de Tour winnen. Dat is ook het doel van de ploeg. Wij zullen tijdens de Tour moeten accepteren dat er misschien een teamgenoot beter is. Dan trekken we diens kaart. En niet van degene die denkt: mijn dag komt misschien nog wel. Natuurlijk gaat er een keer een discussie komen, dat kan ik je op een briefje geven. Dat ik een keer niet blij ben dat Primoz aanvalt als ik een slecht moment heb, of andersom. Maar als we hetzelfde doel hebben komen we eruit, zeker met de juiste coaching.'

Stel: het onmogelijke gebeurt: de Tour van 2020 gaat door. In de eerste week zitten paar pittige etappes. De beste renner in wedstrijden van één week is op dit moment Primoz Roglic. Dikke kans dat die het geel pakt. Dat betekent dat jij waarschijnlijk de rest van de Tour op kop rijdt om het geel te beschermen, toch?

'Dank voor het vertrouwen. Maar ja, dat is een waarschijnlijk scenario. Dat aanvaard ik, daar heb ik voor getekend. Als Primoz de sterkste is, dan had ik ook niet gewonnen als ik voor een andere ploeg zou rijden. Daarnaast hebben we een fantastische ploeg met heel veel goede renners die op kop kunnen rijden. De andere kopmannen hoeven heus niet meteen hun kruis te verschieten.'

Geloof jij erin? Dat je het nog kunt, een grote ronde winnen? Zeker als er zo weinig tijdritkilometers in zitten als in de Tour?

'Ja, daar geloof ik helemaal in. De Tour van 2018 was er ook een zonder veel tijdritkilometers. Ik verloor tijd op de Mur de

Bretagne door pech, ik had een verre van ideale voorbereiding, maar toch werd ik tweede. Ja: tijdritten zijn heel welkom, maar nee: ik heb ze niet nodig. Ik was in 2018 bergop beter dan in 2017. Er zat een stijgende lijn in, maar die werd ongenadig hard onderbroken.'

De Tour winnen na een jaar zonder koers. Leuke comeback wel.

'Bam.'